

Пламен Колев

ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ 2

повест

Пламен Колев

ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ 2

повест

Издавателство Libra Scorpe

© ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ 2, повест
© Автор: Пламен Колев

Българска, първо издание
ISBN 978-954-471-189-4
Издателство ЛИБРА СКОРП
Бургас, 2013

Това е откъс от книгата.

**Цялата книга може да намерите в
Библио.бг**

www.biblio.bg

Пламен Колев

ЕДНОЧЛЕННОТО ЖУРИ 2

ПОВЕСТ

*В памет на майка ми.
И с цялата любов на баща ми,
Дарито, Ками и Марти.
И особено на сестра ми Диана.*

*Действащите лица в повестта са измислени.
Всяко съвпадение с реални лица е случайно.*

Част Първа

22 април 2013

One Shot Game¹

Изстрелът беше невъзможен. Всеки друг стрелец или инструктор би се поколебал. Разстоянието, показано на лазерния далекомер беше 1300 метра. Деленията в полето на прицела и изчисленията от комулатора за далечината на целта също показваха, че изстрелът е трудно осъществим. Но пък вятърът беше минимален, посоката и скоростта на движението на целта очакваните, надморската височина и температурата — подходящи. А той с лекота можеше да свали пулса си на 60 удара в минута.

Аспарух Кутузов реши, че изстрелът и попадението са възможни и по още три важни причини: първата — защото нямаше да може да приближи по-близо целта при тези условия никога вече, втората — защото вярваше безусловно на своя стар афгански приятел и другар — снайпера Remington's M24-A2 Sniper Rifle, който досега не беше го предавал и десетте резки на приклада му показваха резултата от тази дружба и последната — заради лицето Васил Трошанов Палийски, неговата цел.

Зам.-председателят на Българското ловно и рибарско общество, депутат от опозицията и председател на комисията по етично поведение и опазване на околната среда Палийски тъкмо слизаше от блестящия на следобедното слънце черен Мерцедес — S-класа пред сградата на областната управа. В този момент висок охранител или общински полицаи му отваряше вляво вратата, за да слезе, а друг служител до него се оглеждаше за странични лица. На няколко метра по стъпалата нагоре чакаха да го посрещнат областният управител и кметът на големия южен град заедно с дузина чиновници, а вдясно тъкмо спираха два полицейски охранителни автомобила “Опел” с по двама полицаи във всеки от тях. Зад коли-

¹ Термин от американския професионален баскетбол, когато от една стрелба в кошa към края на мача, зависи изхода му. (бел. авт.)

те през улицата се беше събрала малка тълпа клакьори и случайно преминаващи староградчани.

Васил Палийски мислеше, че като широко скроен балканец не толкова важна сфера на политическа дейност, е обичан от народа и няма врагове. Затова ходеше само с един охранител от НСО без допълнителни мерки за своята лична сигурност. Когато тръгна към множеството се чуа откъслечни, рехави ръкопляскания и областният Драгостинов слезе още едно стъпало да пресрещне госта си:

— Добре дошли, господин Палийски! За нас е радост и висока чест! Идвате в идеалния момент. Гражданите на нашия град...

За снайпериста също момента се оказа идеален. Отдавна бе убрал спусъка. Като внимаваше да не диша повече даде още няколко милиметра фокусно разстояние на окото си от окуляра и произведе изстрел.

Курушумът излетя със 830 м/сек. начална скорост и му трябваша 3,26 секунди да долети до целта. Всеки снайперист знае, че главата на човек се улучва сигурно до 400 метра, гърдите — до 600, а изправен човек до 700–800 метра. Аспарух обаче нямаше право на втори изстрел, затова стреля в главата на разстояние 1300 метра. Имаше и частица късмет, че целта се забави и последвалото здрависване продължи повече от 3 секунди. Това позволи на куршум калибър 7,62x5,4R с 4 нареза и 240 милиметра стъпка на нарежите да се заби в тила точно в мозъчния ствол на целта, точно в края на 4-та секунда и да бъде смъртоносен.

На 6-та секунда цялото множество от хора — служители и посрещачи пицеше и тичаше, областният управител пое в прегръдките си отстреляния си гост, полицаите изскачаха от колите, а Аспарух Кутузов, снайперистът, тичаше с всички сили по покрива на небостъргача, от който бе стрелял към голямата черна чанта, поемаща 70 килограма багаж (снайпера и далекомера), за да я метне пълна на гърба си и да се качи на асансьора, подпрян преди 5 минути отворен на последния етаж. Да слезе с него до долу без да срещне никого и да изскочи пред блока му трябваша още 15 секунди, а на 25-та беше вече в бежово-ръждивата “Лада 1300” и караше бързо в посока, противоположна на градския център. Само след час, когато всички входове на града бяха блокирани от жандармерия и полиция, снайперистът беше прекосил магистрала “Тракия” и се насочваше към Средна гора и Балкана.

* * *

Малко повече от 2 часа и половина след тези събития, на мястото, където загина славният пръв ловец и риболовец на републиката, господин Васил Палийски, пристигна и комисар Стефания Василева. Мястото на произшествието беше заобградено с жълточерни ленти, които спираха тълпата, оперативната група още работеше, а четиримата софиянци, пристигнали с два бързи служебни джипа “Чероки” — шофьор, един възрастен следовател, криминолог и профайлър от института, начело с шефката на криминалното звено, се включиха веднага в разследването на престъплението.

Минути след като се представи на областния управител и шефа на полицията в Староград Стефания Василева бе приклекнала, оборудвана с бяло наметало и латексови ръкавици, на мястото на убийството, оградено с тебешир и под силното все още незалязващо пролетно слънце правеше своя оглед. Беше видяла снимките на вдигнатия вече труп. Главата на мъжа беше раздробена от куршум на далекобойна пушка, поне така ѝ се струваше. Това щеше да потвърди аутопсията. Направи ѝ впечатление, че наоколо се шурат много полицаи и криминалисти, които дозамърсяваха следите. Без да им обръща внимание полковник Василева се помъчи да си представи този мъж жив — висок, самоуверен и представителен, без сянка от страх или идея за тревожност и стрес в себе си, един от силните на деня, един от избраните в предишното Събрание 240, човек от тези, които винаги щяха да се отделят от тълпата. Впрочем към 19 часа тълпата около местопрестъплението беше намаляла. Стефания Василева тежко се изправи и набра мобилния си телефон:

— Ало, Светльо, тази вечер няма да се прибера. Имам случай в Староград. Яж каквото има и ме търси по всяко време!

Синът ѝ каза нещо успокоително и тя се усмихна, при което в лешниковите ѝ очи като че пробяга слънчево зайче. Тя много обичаше единствения си син, когото мислеше, че е загубила, но с когото се срещнаха преди 2 години и след дългата им раздяла сега го делеше с приемните му родители, които го бяха отгледали. Всеки шест месеца той идваше при нея, а понастоящем завършващият вече студент ѝ гостуваше в София.

— Водете ме! — обърна се шефката на криминалистите към адютанта на генерала, а полицаите и папараците се учудиха защо топследователката се усмихва.

От името на Кутузов

Спрях колата малко по-далеч от входа на клиниката за психично болни, в една глуха уличка доста далеч от зданието. Клиниката представляваше сива и стара сталинистка сграда, изпъкваща с поредицата еднотипни прозорци, без балкони, със светлокафява облицовка, която сега висеше напукана или бе паднала на отделни места, загубила битките с лютата балканска зима. Зданието беше триетажно, а на всички прозорци бяха поставени метални решетки, но и те бяха отдавна ръждясали. Вътре имаше малък двор, заобграден с метална мрежа, естествено също ръждива. Поне нямаше кльон.

Опитах се да овладеея дишането си и да не се вълнувам. Чак тогава почуках на малката входна дървена врата, която се оказа заключена. Алюзията за затвор беше прекалена. Това за момент ми напомни за военния арест в Кабул. Отпъдих тази мисъл, когато прозорче на нивото на раменете ми, което преди не бях забелязал, се открехна в средата на вратата и оттам се показа лицето на старец, с нещо средно между таке и голяма мекица на главата, брадясал и с виненки около ореола си.

— Какво желаете, младежо? — каза местният Цербер с изненадващо приятен мъжки бас, тип Константин Кисимов.

— Идвам на свиждане.

— Няма свиждане! — отсече почтеният гвардеец на психиатричното дело.

— Днес нали е събота? Ден за свиждане — настоях упорито и тъй като старецът понечи да затвори прозорчето, бързо добавих: — Говорих с доктор Кондева!

Церберът се почеса. Миризмата на вкиснато вино ме удари директно, но смесена и с мирис на чесън:

— На кого си дошел? — отрони се поредният бисер.

— Обади се за Цанка... искам да се видя с Цанка Попзлатева... хайде, бъди човек, обади се!

Пазачът взе бавно да върти циферблата на стар черен аналогов телефон, сетне попита някого за разрешение и като асимилира отговора, отново благоволи да се покаже през бойницата си:

— Влез в двора и чакай! Санитарката Роска ще я изведе. Да беше казал, че дириш насиленото момиче. Тя такова... твоята Цанка е тиха. Тя не прави бели!

* * *

Чаках със свито сърце още 20 минути. Представях си как ще я прегърна и че въпреки всичко, което ми бяха казали, тя ще ме познае, целуне и как щях още сега да я отведа у нас и ще започна веднага сериозно да я лекувам. Представих си малкия апартамент в Староград и нея, как шета в малката кухня, споменът ми даже прескочи много назад. Виждах как Цането тича през море от макове и житни класове, а аз я гоня, за да ми дари първата целувка. Първата ни целувка. Още ученици. Още незавършили. С клетви за вечна обич, за сватба и много деца. О, господи! Защо времето не може да се върне? Само двамата. Винаги двамата. На последния училищен празник, 24-ти май, за абитуриентската вечер едно момче от “а” клас я поканило да бъде с него на бала, а Цането му бе отвърнала: “И да искам, не мога. Дори Аспарух да ми разреши, не мога. Разбери ме и не се сърди! Обичам само него! Обичам го завинаги! Не мога да го предам. Не мога. Искам с него да умра.” Тогава аз бях вече завършил и от една година учех във Военното училище. В следващите години тя никога не ме предаде. Нямаше да я предам и аз!

— Господине, господине...

Излязох от унеса и първо видях санитарката, а малко по-късно и стола на който седеше... о, боже, Цанка ли беше това?

— Ето я Цанка. Цанка Златева Попзлатева — казваше младото момиче и го гледаше упорито в очите. — Аз съм Росица. Трябва да ви кажа. Тя не ви чува, вижда на 80 процента, но не разбира. Може да ѝ говорите... даже да я разходите из градината, тя много обича да я разхождат. Вие кой сте? Роднина? Мъжът ѝ... загинал в Афганистан, тя сама тук — да ѝ се случи такова нещо... отначало не ставаше от леглото, господине, а сега не става от... стола — уж няма нищо счупено, а не иска. Счупили са ѝ волята мръсниците. Всичко при нея е на психологическа основа.

— Аз съм... — пелтечех несвързано. — Аз съм неин познат — от Карлово.

Насочих се към моята Цанка, милата ми съпруга. Не може да бъде тя! Тази суха, бледа като сянка жена, с разбъркани черни коси с бели кичури. Ръцете — на възли, ноктите — изгризани до кожа.

— Чуваш ли ме, мила — коленичих и потърсих очите ѝ.

— Е, аз ви оставям — каза Роси. — Имате половин час. Не я уморявайте!

* * *

Очите ѝ преди бяха зелени, а сега — сега някак си пепеляви и убити, носът ѝ стърчеше на слабото лице като пръст, който ме сочи и обвинява. “Не трябваше да ме оставяш!”, “Не трябваше да ходиш там!”, “Виж ме сега!”, “Жив труп съм, нали?”, “Ти си виновен!”, “Ти ме предаде!”.

Облекли я бяха надве-натри в широк зелен болничен халат, отдолу само с нощница. Видях крайчето на лилавата нощница, която аз ѝ бях подарил, и това усещане беше за мен разтърсващо. Значи е тя! Не е друга жена! От подсъзнанието ми долетя ясната мисъл — **ТОВА Е ИСТИНА!** Вече сам, напълно трезво, със знание можех да го произнеса.

— Значи е истина — внезапно се разплаках. — И никога нищо няма да е както преди!

Ръцете ѝ бяха като на старица — с дълги, кокалести пръсти, с неподдържани, болезнено изгризани нокти. Не мърдаха. Не се движеха. Както и краката ѝ. О, боже!

От устата ѝ се чу гъргорене:

— Ъъъх... ъъъх!

— Аз съм, Цане, аз съм. Твоят Аспарух, Ари. Върнах се! Дойдох да те взема у нас. Кажи ми нещо! Погледни ме! Мигни, ако ме чуваш!

Едва преглъщах сълзите си. Очите ѝ оставаха напрегнато вторачени в дървото отсреща, където един подранил кълвач се трудеше неуморно. Само, че погледът ѝ не говореше нищо, той беше празен, отразяваше само моето уплашено лице и нищо друго.

— Жива си! — прегърнах я аз, докато бях на колене. — Това е важно!

— Ъъъх... ъъъх...

— Ще те лекувам! Ще намеря най-добрите специалисти! Обещавам ти! Но трябва да се храниш. Станала си кожа и кости. Трябва да ядеш, мила. Ето, нося ти шоколад! С лешници. Най-хубавият!

Тиках шоколаденото блокче в ръцете ѝ, но те не го пое. Стояха отпуснати на перилата на подвижната количка и не мърдаха.

Доктор Кондева ме докосна внимателно по рамото и прекъсна риданията ми. Станах и избърсах очите си с носна кърпа.

— Господин Иванов, предупредих ви по телефона да не очаквате много.

— Но защо? Защо не говори?

— След случилото се има и физическа, и психическа травма. Не е обикновен посттравматичен синдром. След изнасилването я блъска кола и губи детето, което е носела. Натрупванията водят до атрофия на крайниците, неконтактност, частична кататония. Мислехме, че след операцията ще се оправи, но стана по-лошо. Сега се храни принудително с тръбичка, само с каша. Не е точно само психично болна, но при нас ѝ е по-добре, защото е сама в стая и не я местим. Така е вече от месеци. Майка ѝ скоро се спомина. Няма си никого. Вие сте само...

— Да, аз... аз съм ѝ приятел и съсед — не знам защо продължих да лъжа. — Знаете ли, мога да идвам често, но... не, няма да е често. Тя не ме позна, пък и като не мога да помогна. Считате ли... имате ли някаква...

Д-р Кондева въздъхна:

— Не, господин Иванов, нямаме никаква надежда да се оправи. Дори и господ не би могъл. И знаете ли защо? Защото Цанка се е предала. Има болни, които се борят, но тя... беше се предала още когато дойде. Тя не иска да живее повече, г-н Иванов... затова и отговорът ми е толкова категоричен, не очакваме подобрене. А и като не се храни — по-скоро обратното — ще се влошава.

— Моля Ви! Хранете я принудително. Ще идвам да я виждам. Тя е... толкова добра.

Разделяхме се. Стиснах зъби. Младата санитарка подкара количката с жена ми навътре. Когато я вкарвах през вратата, ми се стори, че ръката ѝ мръдна. Но може би ми се е сторило. Моята съпруга си отиваше. И пръстът ѝ ме сочеше — “Ако не беше...”.

* * *

Нея я няма — може би завинаги и сега би трябвало да те боли. Знам как се чувстваш. По всяка вероятност поне отвън погледнато си съсипан. Безкрайна мъка! Безконечен гняв! Любовта ви беше много силна. Трудно ще я забравиш. Измъчват те безполезни мисли. Движиш без посока. Какво е това да си сам? О, как ми липсва ротата със специално назначение. Да поставя целта и с моите бойци да вляза в ада, но да я изпълня. Какво биха ми казали сега Румен и Сашо: “Ей, мъжки, не прилича на един балканджия да реве един месец вкъщи за загубата си. Можеш винаги да дойдеш при нас, ако

е необходимо. Но можеш и да пратиш някого при нас. Да, мъжки, ротата на Кутузов не прощава на враговете. Разтърси се! Огледай се! Виж какво точно е станало! После направи план със стъпките, постави си целите и разиграй тактиката. Правил си го. Ще се получи. Не унивай, боецо!”

Но и тях ги няма. Беше март или април в много лют студ и преспи сняг. Проникнаха внезапно в складовете на летището, които пазехме — бяха организирани и добре въоръжени. В първия половин час дадохме нашите жертви — сред тях Боев и моя ротен Павел Георгиев. Муджахидините навлязоха в лагера, а ние се оттеглихме на покривите. Другите наши имитираха оттегляне. И когато ал Садр и хората му мислеха, че са завладели складовете с оръжията, както Наполеон Москва, заповядах да се взривят складовете и ги изпържихме живи. Останалите ги довършиха снайперистите, докато се оттегляха — също като бонапартовата армия в Русия. Беше си чисто клане. Там така воювахме. Оттогава никой не ме наричаше Аспарух Ангелов, а Аспарух Кутузов, получих и орден от президента. Беше дошъл при нас тайно, защото ротата на Кутузов бе винаги най-напред, на самата проклета огнева линия.

А сега ми предстоеше да определя къде минава огневата линия днес. И кой уби моята Цанка?

6 януари 2013

Отец Явор не беше нито много млад, нито прекалено стар. По-скоро се намираше на “попрището жизнено в средата”, а по отношение на професионалното такова можеше да се приеме, че е още в началото на пътя. Беше започнал като послушник в забутана селска църква, а Семинарията завърши преди осем години. След като няколко лета служи в Преображенския манастир бе преместен лично с благословията на дядо Андрей в храма “Свети Никола” в Староград, където служи благополучно като свещеник до 2010 г., а от началото на 2011-та беше избран за архиерейски наместник на храмовете в целия град.

Отец Явор и съпругата му Маргарита бяха общителни и открити люде, но едва в Староград успяха да намерят хора, с които да общуват т.е. влязоха в хайлайфа на местното общество, както си го

**Библио.бг - платформа за електронни книги и
списания**

Чети каквото обичаш!

www.biblio.bg

